

SETMANARI IL·L·USTRAT DE LITERATURA NOVA I ANUNCI

Dedicat ab preferencia al desenvollop de la vida teatral de Catalunya

SORTIRÀ LOS DISSAPTES

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Carrer de las Cabras, 13, según.

Bussó á la escala.

Despatx: de 12 á 2.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent... 0'10 Ptas.

» atrassat... 0'15 »

» » pera

los no suscrits... 0'20 »

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.

Fora ciutat... » 2 »

Extranjer y

Ultramar... » 10 l' any.

FRAGMENT INÉDIT DEL POEMA

JESÚS

LOS RAMORS DEL BOSCH

Quan callan las campanas
del dijous sant,
lo vent, que mou las fullas
pe 'l bosch passant,
fa dir á plantas y arbres,
ab dols ramor,
la vida y mort de Cristo
Nostre Senyor.

LA PALMA

—Jerusalém, de festa,
la Palma diu,
li demostrá á sa entrada
lo goig més viu.
«¡Hossanal!» deya 'l poble;
jo, cimbregant,
lo veyá ab sos deixebles
carrers passant.
Palmó vaig ser de gloria
entre 'ls llorers,
y palma de martiri
los jorns darrers.
Jo vaig veure de Judas
la trahició,
trenta diners de plata
van ferl' felló.
Jo vaig veure als deixebles
los peus rentar;
ab son mestre la Pascua
van celebrar.
Y després de di á Judas
que era 'l traydor,
tots junts, mestre y deixebles,
van ser al hort.

LA OLIVERA

—Jo, á l' hort que 'n deyan
Getsemani,
plorant, diu l' Olivera,
l' he vist patí.
Dormían los deixebles
al entorn d' ell;
dormía fins en Pere
ab son coltell.
Sota de mi pregava
lo Salvador.
Dèu li mostrava 'l càlzer
de son dolor.
Y Jesús, contemplantlo,
deya encisat:
«Fassas Dèu, Etern Pare,
ta voluntat.»
Venir mirava als guardas
sense pahor.
Judas, besantlo, deya:
«¡Mestre y Senyor!»
A la ciutat lo duyan,
brassos lligats;
los deixebles fugían
esparverats.

L' ESBARZER

—Jo de tots sos martiris,
diu l' Esbarzer,
per més crudel, vaig ésser
potsé 'l primer.
Jo vaig dar las arestas
¡oh negre afront!
per teixir la corona
pera són front.
Jo vaig veure sa cara
groga y sagnant,
y sos ulls entelarse
vegi plorant.
Desmayat caygué á terra
quan lo sayó

sòn cos va deslligarne
de lo piló.
Y mentres jo 'l nafrava
sense pietat,
los botxins se l' enduyan
cap á Pilat.
Per có á tothom qui 'm toca
causo dolor;
perque 'l front vaig ferirne
del Redemptor.—

LA CANYA

Diu la *Canya* vinclantse:
—Jo vaig donar
lo ceptre que en la terra
volgué portar.
Ditxosa y més preuhada
que barra d' or,
vaig en las mans mostrarme
del Redemptor.
Van posarmhi per befa;
pitjor per ells;
per mi va ser guarnirme
de richs joyells.
Vegi'l portant la púrpura,
bofetejat;
ab mi al balcó va tráurel
lo flux Pilat.
Jo vaig sentir tres voltas
lo poble lás:
«Que á Jesús no 's perdone;
sí á Barrabás.»
Per có es que quan m' asseco
duch plomall d' or,
perque vaig ser lo ceptre
del Redemptor.

LO CEDRO

—Jo vaig donar la fusta,
lo *Cedro* diu,
ab que la creu va ferli
fuster judiu.
En mi sas mans divinas
varen clavar;
ab mi la Santa Verge
se va abrassar.
De sanch jo vaig tacarme
del Redemptor;
d' amarch plor de sa mare,
d' amargant plor.
Jo vejí de las tombas
los morts eixir;
lo sol, essent ple dia,
se va enfosquir.
Jesús al Etern Pare
l' esprit va dar;
damunt de mi, estenentse,
se va glassar.
Per có las més ditxosas
mas brancas són;
perque un cop encreuhadas
van salvá al món.

LA VIOLA

—Jo, diu la pobre *Viola*,
lassa he estat.
Vaig veure de María
la soletat.
Al peu de la creu, penso
que ni 'm vejé;
jo, amagadeta en l' herba,
la veyá bè.

Ella, plora que plora
pe 'l fill del cor;
cada llágrima séva
m' obri una flor.
Per có quan cau rosada
lo dijous sant,
jo sé qu' es de la Verge
qu' está plorant.
Fou lo plor de Longinos
penediment.
¡Si 'n vas costar de llágrimas,
devallament!
No més los plors vaig veure
de la passió;
per có de tant patirne,
morada só.

LO SÁLZER

—Jo, diu lo *Sálzer*, l' arbre
só de la mort.
De plorar prop sa tomba
vaig restar tort.
—Junt ab mi lo vetllares,
diu lo *Xiprer*.
Lo cel als morts senyalo
sempre sever.
—Jo allí vegi la Verge,
lo *Sálzer* diu,
plorant á sòn fill, presa
de dolor viu.
Mentres tu al cel signavas,
mirava jo
l' amarch bassal de llágrimas
de lo sèu pló.
Després los jubèus temeren
ressucitès
y ab llansas lo vetllaren
perque no ho fes.

LO XIPRER

—En va, 'l *Xiprer* contesta,
tot fòu en va.
Quan fòu l' hora arribada,
ressucitá.
Quan tocan á aleluya
los campanars,
fins sembla que s' estiman
lliris y carts.
Totas las flors se ajuntan
dintre del bosch;
los raigs del sol las daura,
deix de ser fosch.
Arbres y flors y plantas
se van gronxant;
las mulla com rosada
lo plorat plant.
Volanthi las abellas
xuclan la mel;
volan las papallonas,
volan al cel.
Jesús se 'n va á la gloria
¡Jesús del cor!
en núvols que 'l sol daura
com róssecs d' or.
Las flors del bosch lo miran
com un estel;
y, ab lo perfúm de totas,
s' en puja al cel.

FREDERICH SOLER

Teatro Catalá

¡ELECCIONS!—Pessa en un acte y en vers, original de D. Bartoméu Sastre, estrenada lo dia 19 de Mars de 1893 en la societat «El Globo» de Manresa.

La obra del senyor Sastre si be adoleix de alguns defectes fills de la inexperiencia, en cambi revela notables condicions que ben conreuhadas poden fer un bon autor.

P.

FRATRICIDA.—Monólech en vers, original del senyor Garriga Arquer. Estrenat lo 18 del corrent en lo teatro del Centro de Badalona.

Sigué ben acullit per la concurencia y aplaudit son autor, aixís com també 'l Sr. Garcia que 'l recitá discretament.

PILAT.—Monólech en vers original de D. Joseph Miralles. Estrenat lo 19 del corrent en Badalona.

L' autor denota disposició, y alleugerit una mica 'l monólech guanyaria molt, ab tot y que l' assumptó está gastat de sobras.

X.

LA VEU DEL MÁRTIR

De la creu que té 'l Gólgota á la cima la veu del Mártir va escampantse arréu, que de virtut y de moral doctrina n' es font la victima del poble juhéu.

Estúpida canalla sa mort clama infamant ab llurs crits á l' ignocent, é intenta la noblesa degradada ab la mort de Jesús sé omnipotent.

Superbia inmensa, de punirse digno, funesta aberració, terrible crim; pera salvarse l' home sol tenirne la gracia de tirarse en un abim.

- ¿Quin va ser de Jesús lo gran delicté?
- ¿Quin ha sigut son crim aterrador?
- ¿Per ventura á son próxim vol occirne?
- ¿Vol al Cèssar robar? ¿Vol ser traïdor?
- ¿Vol que la pátria grans honors li donga?
- ¿Vol la riquesa avaro atesorar?
- ¿Per l' ambició, potsè es pel que s' exposa?
- ¿Prentent al poble juhéu esclavisar!

No, al revés; puig consisteix sa idea en establir la possible igualtat; Jesús, ab sa paraula, sols intenta fer imperar la lley, la llibertat.

—«Améu los uns als altres, tant sols deya, los qu' habitèm lo mon tots som germans; destruhim l' injusticia vil qu' impera, no hi ha d' havé entre 'ls homes més tirans.

Déu quan á l' home va pasá á la terra, li va dar santa lley, la natural, ell ja embrutit, ni sa observancia intenta, donchs, s' ha de restablir vostra moral.

Per ferho 'l Pare m' enviá entre valtres, jo l' haig de restablir ab mon amor:

ja sé qu' haig de pagá ab ma vida 'ls actes trascendentals y heróichs de Redemptor...»

Y al sentirne tals mots, la xusma impia s' exaspera instigada pels magnats y al patíbul, del Gólgota en la cima, veu morir á Jesus entre malvats...

Y al finir en la creu lo Mártir deya entre 'l crudel torment dels claus sagnants:

—Améu los uns als altres, que en la terra per ser tots fills de Déu, tots som germans...—

Tots som germans, havent passat tants segles entent l' humanitat que diu la veu;

«Ameu los uns als altres», pot comprendre que repeteix Jesús desde la creu.

PRÓSPER GÁNDARA.

SISÉ CONCURS

FALLO

Obtant al premi ofert per aquesta Recacció, s' han presentat 26 composicions, sentne d' entre ellas la titulada *La mosca* y que en la llista porta lo n.º 9, la que á concepte unánim ha merescut l' honor de ser afavorida, publicantla en la forma promesa en la base 4.ª de la convocatoria.

Las condicions que la fan recomanable son: la originalitat en la concepció del assumpto, facilitat en la versificació y modo natural en la narració; pertany al género humorístich y no cau en vulgarismes grollers.

Lo nom del seu autor es D. J. Puig Cássanyas, resident á Sabadell.

La segueixen en mérit las poesias que duhen los núms. 20 y 15 y que s' anomenan respectivament *Lo Teatro Regional* y *Patria*, essent sos autors, D. Lluís Millá y D. Claudi Mas.

De las restants n' hi ha varias de publicables y que anirán surtint seguidament de las anteriors.

La poesia *La mosca* veurá la llum tan aviat estiga llesta sa ilustració que havém encomanat á un reputat dibuixant.

La Redacció dona las gracias á tots quants han enviat al sisé concurs y los anima á lluytar pera 'l que convocará en breu.

Barcelona, 26 de Mars de 1893.—Per la Redacció,

J. XIMENO.

Així 'l mestre 'm preguntá quan petit nava á sa escola:
—Qué més prefereixes ser
¿un home gran ó un gran home?
Pero, á causa dels pochos anys que jo contava allavoras, vaig quedar tot capficat y sens' saber qué respondre.

GUILLÉM TORRES.

FULLA D' ALBUM

ESTUDI DE MATEU BALASCH

PASQUA

Ja som à Pasqua ¡oh! hermosa nena,
ja la violeta que ha refflorit
te diu qu' es l' últim de que ta ofrena
eix any, ab pena
lo pom que ab ditxa sella ton pit.
Roda per terra la tarongina
ja sahonada del llimoner,
en tan que besa ta cara fina
com lleu ondina,
la brisa fresca del llevarter.
Blanch s' encatifa ab la flor pura
que atmetller llensa lo teu jardí
y rubleix l' aygua blava blancura
en sa frescura,

fent sa florida primera 'l llir.
Y l' au que cerca, volant sens mida
sobre l' arbreda per fer son niu
cap à tu vola ab suau branzida
amorosida
y á cau d' aurella sento que 't diu:
Que 'ls caps-tarts foscos, nina, 's finiren
lo anà á l' esglesia á pregar al cel
en la Quaresma, pels que existiren;
per que no 't miren
humil ton rostre tapá ab anhel.
Puig som à Pasqua, que la violeta
de ton pit tregues pel jesami,
lo ball de plassa, gaya nineta,
com au inquieta
vol que 'l comenses, y d onguis fi.

JOAN PORLET

L' AMERICANO

NOVELETA

(Continuació.)

No obstant y això, la Roseta, cap allà al divendres, li semblà notar á en Quico soptadas arrugas al front com si estés amohinat ò n'hi passés alguna y fins reparà que no menjava ab l' apetit dels altres días. Pero no creyent grave aquell soptat y silenciós malhumor del seu marit, se cregué en lo deber, avans que ferli observar semblant anomalia en lo seu caràcter alegre, de procurar ab sas atencions y caricias desvaneixel, lo que cregué haver conseguit lo diumenge ab verdader esplay del seu cor justament alarmat.

Se vestí en Quico ab la roba de las festas, després de tornar de casa 'l barber; pujá á la sala baixantne als pochos moments y menjá ab lo major gust y apetit tot lo que la Roseta li tragué pera desdejunarse.

Una volta satisfet per tan agradable com profitosa tasca, tafanejá per la cuyna lo que sa muller tenia preparat pera dinar, doná una volta per l' hort, entrá altra vagada á la cuyna, s' acostá á sa esposa, que en aquell moment posava una olla plena d' aygua al fogó, y dihent: «¡M' en vaig!», estrenyé á la Roseta contra 'l seu pit, abrassantla per la cintura y estampá en sos frescos

llavis un pató sense comparansa ab cap de quants poden haverse donat dos enamorats. De prompté va soptarse ella, pero refentse li torná la apassionada caricia, boy dihentli; «No tardis; á la una dinarém...» pero ell ni debia sentirho, perquè ja havia sortit al carrer.

A tres quarts de la hora que pera dinar havia senyalat la Roseta, aquesta comensá á parar la taula ab tot lo menester; plats, cuberts, gots, ampollas, satrilleras, y porró tot net y brillant que s' hi veyá ben be la cara, puig entre sas moltas y bonas qualitats, tenia la d' ésser tan curiosa, que una bolva de pols desseguida li atacava 'ls nervis.

Dos plats cada hu ab lo seu corresponent cubert de fusta; lo porró omplert de ví; los estalvis de llautó lluhents que enlluernavan; lo pa del día, damunt la ganiveta, tot sobre las estovallas, que encara feyan olor de bugada, convidava á asseures á taula, que no hi ha res que ajudi tan á obrir l' apetit com la bona colocació y la netedat dels objectes inventats pera menjar, segons manan las reglas de la bona criansa.

Aixís que tocá la una tot estava á punt; no més hi faltava pera animar aquell simpátich quadro, que la presencia del amo, y si 's vol del rendit esclau de la belle-sa de la mestressa de la casa.

Com aquella era la primera festa de casats que passavan á casa, cregué que la tardansa del seu marit era una costum contrreta de quan vivia ab los seus pares, un costum que á n' ella li semblava un despropòsit un cop

casat y feya prometensa de corretgirli de la manera més sencilla y fins procurant que no s' en adonés.

Entretinguda ab tals pensaments y formulant cárrechs imaginaris, sentí tocar las duas de la tarde ab lo consegüent neguit y natural impaciencia, que nó en va 's diu que qui espera 's desespera.

Per despit s' hauria essegut á taula y comensat á dinar sola, pero volgué esperar un rato més pera que en Quico al arripar compregués la séva falta al veure que ella havia respectat la tardansa, no volentlo disgustar.

Pero es lo cas que aixís com tocarn las duas varen tocar las tres, sense que 'l seu marit se deixés veure. Allavoras comensá á alarmarse; aquella ausencia no podia ser natural. Ja no tenia ganas de dinar y estava tan intranquila, que no pogué pas seguir ab aquella ansietat. Tancá la porta y sortí al carrer en busca d' en Quico, deixant encarregat á la vehina més propera que si ell compareixia mentres ella era fora, que li dignés que desseguida tornava, puig expressament havia sortit pera trobarlo.

Se dirigi en primer lloch á casa 'ls pares d' ell, y allí no l' havian vist desde 'l dia avans; á casa 'ls d' ella tampoch ne sabian res. Aixó va desorientarla y posá en moviment á tota la familia que sortiren á recorre 'l poble per tots cantons sense que sas diligencias donguessen cap resultat. Alguns recordavan haverlo vist al matí á casa 'l barber, pero res més.

Un home en un poble de curt vehinat no es pas difícil trobarlo, pero aquella vegada quants tenian interés en descobrir lo paradero d' en Quico, tingueren que declarar-se vensuts, confesat que no era á Sitjes.

Desseguida la nova s' estengué per tot lo poble, y las millors amigas, á més de la parentela, invadiren la casa de la Roseta, pera acompanyarla y distréuerla mentres durés tan extranya novetat.

No cal dir quin era l' estat d' ánimo de la pobre jove, que semblava que 'l cor se li desfeya en llágrimas. Pareixia al veure lo seu desconsol y la sollicitud de quants la rodejavan, que hagués quedat viuda. ¡Quin pensament!

Entre tals angúnias cada vegada més tristas y més agudas, la nit rellevá al día, omplint més d' esglay l' esperit de l' infelis Roseta. Lo seu pare li proposá anar a dormir á casa d' ell, pero 's resistí á acceptarho, prestant que no podia abandonar lo lloch que per deber debia guardar, á fi d' ésser amantent á rebre al seu marit, si, com creya, á la nit hi compareixia lliure de lo que qui sap li havia succehit durant lo día. Res que dirli varen tenir á tant justas observacions y esperansas los seus parents, y pera no deixarla sola, lo seu pare determiná quedarse á dormir á casa la filla pera ajudarla en lo que pogués ocorre.

Quedaren sols pare y filla, retirantse á dormir lo primer en un catre que s' arreglá en la sala de darrera, no poguent cloure 'ls ulls fins bon tros més enllá de la mitja nit, preocupat ab lo que succehia, que acabá per alarmarlo també de debó.

La Roseta ni menos pensava en ella mateixa. Asseguda al costat del balcó, ab lo llum dintre 'l quarto pera

que la claror no 's veyés desde fora, de tan en tan s' aixevava mirant al carrer, escoltant lo més lleu trepíj que sentia y preguntant á la nit ahont era lo seu espòs.

(Seguirá)

CARTA DE MADRID

EL CASTELLANO DEL DUERO

Me tocava seguint l'ordre cronològic dels estrenos, ocupar-me en aquesta carta del efectuat últimament en lo *Teatro Español*.

Tal es lo d' un drama romàntic de costums cavallerescos en tres actes y en vers, original de D. Agustín Laserna.

Son autor afiliat al partit fusionista, ex-vis-president del congrés y pare de alguna altra obra dramàtica desconeguda del mon teatral per haver-la donat *in ille tempore* á la escena, omplí, la nit del estreno, lo teatro de correligionaris seus y ocuparen la pluralitat dels sitials, desde 'l gran sacerdot, fins á l' últim soldat de fila. Per aquest motiu l' èxit del drama estava tan assegurat per aquella nit, que valguentme d' una frase gràfica popular, diré que era «peix al cove.» Y tan fou aixís, que la societat de la *Claque* no tingué gens de feyna. Don Práxedes aplaudía desde un lloch prou ostensible pera que la obra fos molt del gust d' aquella concurrència, y que las manifestacions d' agrado, fossen generals y *expontáneas*. Tot hauría anat be, si l' autor hagués pogut conseguir que aquelles manifestacions fossen de carácter permanent. Pero vingué la segona representació y 'l públich que paga, sens volguer fer cas de la gatsara que la premsa ministerial havia mogut en pró de la obra, deixá d' assistir al teatro, no volguent llogarhi cadiras, per que tingué noticias verídicas de que 'l drama estrenat no era prou *viable*.

Voldría fer un inventari dels bens de *El castellano del Duero* pera probar que es una equivocació del senyor Laserna. La musa de la tragedia, aquella musa que tan comunicativa y confidencial s' havia mostrat ab aquells poetas que gloriosament cultivaren en son degut temps, lo género cavalleresch, mostrantse excessivament ingrata ab l' autor de *El castellano*, no ha volgut descobrirli lo secret històric.

Pera sortir ayrós de tal empresa, ha cregut lo senyor Laserna que bastavan las punxadas de son estro poètic y l' estímul de fer versos. y que després d' aixó, ab quatre frases d' efecte y mitxa dotzena de situacions violentas, no calía més.

Y fentho així, ha resultat lo que era llògic. Ha resultat que en lloch de presentarnos personatjes plástichs en escena, que semblessin arrencats del natural, han semblat figuras mecánicas sense sang, mogudas per forsa agena y animadas per un esperit enmatllevat.

Afortunadament l' autor tingué 'l bon acert de matar al protagonista al final de la acció y ja deu saber ell per qué va ferho. Jo dech respectar la resolució del propietari de la obra y no puch humanament remoure las despullas d' un cadavre en descomposició, ni menos bescantar las faltas que pogué cometre en vida.

Per aquest motiu, deixaré que descansi en pau dintre sa freda tomba *El castellano del Duero* y ja que no es possible retornarli la vida, encomanaré á mos lectors que 'l tingan present en sas oracions quotidianas.

LA DOLORES

Lo gran aconteixement teatral de la setmana, ha sigut l' estreno en aquesta cort, del drama de D. Joseph Feliu y Codina, titolat *La Dolores*.

Se tenía aquí noticias del bon èxit que havia lo-grat en la escena catalana y venia precedit de certa fama que 's ha corroborat tan prompte com lo públich madrileny ha pogut saborejar las bellas de la esmentada obra.

Lo teatro, en la nit de son estreno, estava plé de gom á gom, haventhi entre aquella nombrosa concurrència, un contingent de catalans d' aquells que s' interessan per tot lo que d' aprop ó de lluny, té relació ab la patria nadiua.

La obra posada en escena per la excel·lent companyia d' en Mario é interpretada d' una manera magistral per totas las primeras parts, fou objecte d' una franca y expontánea ovació que comensá á iniciarse desde las primeras escenas.

Al final del primer acte, las ruidosas manifestacions d' agrado deixaren comprendre que 'l públich havia *entrat* en la obra y jo no sé si per un efecte psíquic que jo m' inclino á dirne sentiment de rassa, aquell estol de catalans allí congregats, respiravam la satisfacció d' un triomf y mentres joyosos entravan uns á felicitar ab èstretas abraçadas á Feliu, los altres se congratulavan argullosos per aquella victoria escénica.

Jo no sé qué té de màgic y de sublim lo sentiment patri, que la fantasia enlayrada per las glorias d' un individu de la nostra sang, nos fa col·laboradors y hereus de sos triomfs y nos hipnotisa fins á feros veure que aquella glòria es també nostra. Sembla que la apoteosis que divinisa á una individualitat, se tributa á tota una rassa y que pertany á la colectivitiat entera.

Després d' aquesta digressió en la que he deixat parlar al cor, ja res me queda per dir sobre l' èxit del drama.

La premsa periódica que segons nostre filòsof D. Jaume Balmes, diu totas las veritats y totas las mentidas, unaniment y sens discrepància de cap mena, ha fet justícia y d' una manera implícita ha donat lo nom de casa á la Dolores. Se diu Perla.

¡Llástima que tan plena de vida, hagi vingut á la cort quan la temporada está en la agonía!

A. B.

**

Per formar lo teu cos, Jehová reünia
 un jorn milers d' arcàngels aprop seu,
 y 'ls ordená que anessen á cercarne
 las flors més bellas de son jardí inmens.
 Ab lliris va formar ton front de verge,
 tas galdas ab dos rosas, ton dentat
 ab gotas de rosada que culliren
 dintre 'l jardí com perlas, ab las mans.
 Aprés pera formar ta cabellera
 una ploma d' un àngel arrencá
 y posantla demunt la teva testa
 's convertí en cabell, en un instant.
 Llavors los dos estels que més brillavan
 demunt lo blau mantell ne feu cercar
 y formá ab ells tos ulls radiants y hermosos

donant per terminat ja son trevall.
Mes al llensarte 'l mon, boy contemplante
vegé havia tingut un descuyt gran;
era qu' al formá 'l cós ab tanta pressa
de col-localarhi un cor se va oblidar

J. TARRÉ Y R.

GIRONA.—Lo dia 2 de abril, comensará á actuar en nostre Teatro Principal, una companyia de declamació dirigida per D. Pere Riutort y de la que forma part la primera actriu D.ª Dolors Ricart de Ortega; los senyoras Esplugas, Garcia, Maiquez y Panadés y los senyors Barò, Carnicer, Serraclara, Valero, y altres.

Entre varias produccions castellanas, se posarán en escena las sogüents obras catalanas: *Hydro-mel, La Rondalla del Infern, Lo pubill, La banda de Bastardia; L' agulla, La pena de mort y Barba-roja.*

J. F.

ARENYS DE MAR.—Acertada execució tingué lo drama castellá posat en escena dissapte passat en lo teatro del Ateneo.

En la funció vinenta valdria la pena de que l' encarregat de portar la segona dama (si n' hi ha en la obra) procurés no endressarnos cap mort, puig ja en totas las funcions donadas durant la Quaresma l' hem hagut de carregar prou.

En *La Passió* representada per tres vegadas consecutivas en lo teatro Públich, sols mereix menció lo senyor Barangé, que interpretá discretament lo personatge Jesús.

J. V.

SANT MARTÍ DE PROVENSAIS.—Dissapte passat en lo teatro del Cassino Familiar y á cárrech de la Societat *La Joventut*, se doná una representació de la tragedia *Mar y Cel*, discretament interpretada per tots los joves aficionats que hi pregueren part.

Terminá la funció ab la divertida pessa *Un cap mas*. Tot aná be, menos los programas que presentaren l' anomalia d' estar redactats en castellá, tractantse d' obras catalanas.

G.

TARRAGONA.—Diumenge passat en la societat Colón, se posaren en escena las duas pessas catalanas *En Joanel y en Lluiset y La repartidora*, distingintshi tots los intérpretes, pero especialment los senyors Brú y Vendrell.

R. F.

MANRESA.—La companyia que baix la direcció del aplaudit primer actor don Joseph Nieto actúa en lo teatro Conservatori, representá la bonica comedia en un acte *La tornada d' en Titó*.

V. A.

SITGES.—Teatro del Prado. Companyia Artística d' aficionats. Se posá en escena diumenge passat ab tota propietat, lo drama sacro, *La passió y mort de nostre Senyor Jesucrist*, essent molt aplaudit tot lo personal que hi va pendre part.

Teatro del Retiro. La companyia Dramática Catalana d' aficionats, posá 'l dissapte passat en escena, la divertida comedia en un acte *Cassar al vol*.

La Companyia Artística d' aficionats anuncia son benefici ab la representació de la comedia en tres actes *Lo Joch dels disbarats*.

J. S.

TEATROS LOCALES

PRINCIPAL.—L' últim concert de la temporada donat per la Societat Catalana, tingué lloch lo di-vendres de la setmana passada, resultant notable baix tots conceptes, donchs lo programa's componia de la majoria de las obras musicals que més éxit havian obtingut durant la série de audicions quaresmals.

Además s' executá per primera vegada una *Réverie* de Schuman que hi hagué necessitat de repetir per acallar los aplausos del públich.

Satisfet pot quedar aquest dels concerts organitzats per la Societat Catalana y aixís ho demostrá dispensant una carinyosa ovació al Mtre. Nicolau per la brillant direcció que ha donat als concerts, ovació que 's feu extensiva á tots los executants.

**

Per una série de rebequeries entre la Junta y l' empresari del Liceo, are resulta que tindrem ópera al Principal.

Las funcions han de comensar demá. En las llistas de companyia hi figuran los tenors Masini y De Marchi.

Veurém que tal pintarà la temporada.

LICEO.—Terminats los seus compromisos, la companyia de sarsuela s' ha retirat modestament pel foro.

Y per are 'l Liceo queda tancat.

S' ha parlat de si 'ls propietaris del Gran Teatro organisarian una companyia d' ópera; pero res hi ha de segur sobre aquest particular.

CIRCO.—Está vist que la companyia d' opereta italiana no pot ensopegar cap obra, alló que 's diu ben ensopegada.

Darrerament ha estrenat *Il ré di Quadri* que, com totas las produccions novas que 'ns ha donat á coneixe, ni es bona, ni es dolenta. Es d' aquellas obras que tot just s' aguantan y ja fan prou, per més que la Empresa s' entretinguí en estampar en los cartells *¡Grandioso éxito!*

Y 'l mal está en que tal éxit no parece.

ROMEA.—Ab uns plens á vessar s' ha representat últimament lo drama sacro *La Passió*.

Pera la temporada de primavera s' anuncia l' estreno de varias obras catalanas.

NOVETATS.—La producció *Modus vivendi* que com á sarsuela se representá per primera vegada lo dijous de la setmana passada, obtingué un éxit satisfactori. La obreta que ja de sí presenta algunas situacions cómicas, ofereix are major atractiu ab l' aditament d' uns quants números de música que resultan agradables.

Avuy deu comensar la temporada de primavera ab l' estreno del melodrama *Los héroes del Bruch*, del que parlarém en lo número pròxim.

TIVOLI.—Han terminat las funcions d' ópera.

Avuy inauguració de la nova temporada, actuant una companyia de sarsuela que comensará ab *La tempestad*.

Segons se 'ns diu, en lo transcurs de la present temporada s' estrenarán varias obras pera las quals se pintan ja 'ls decorats.

Veyám si aixó s' anima.

ELDORADO.—Dimars torná á representarse *El rey que rabió*, un monarca á qui 'l públich no 's cansa may de aplaudir. La execució va ser bona,

distingintse la Srta. Segura y la Sra. Cubas que cantava la obra per primera vegada.

Avuy *réprise* de las sarsuelas *El plato del día* y *El arca de Noé* fa temps no representadas.

LABRUGUERA.

Ab lo folletí corresponent al número 62 acabarà la comedia *Sant Jordi mata l'aranya* y comensarà la de D. Frederich Soler. *La dona y la baylarina*.

Los que desitjin obtenir l' exemplar de *Lo Teatro per dins* enquadernat, ab las condicions expressadas en la primera plana de las cubertas d' aquest número, tenen de temps fins al dia 8 del corrent.

Ha comensat en lo teatro Novetats la temporada de Primavera ab la mateixa companyia que baix ia direcció de D. Anton Tutau ha vingut actuant ab tant aplauso durant l' hivern.

En la present temporada s' anuncia l' estreno de varias obras catalanas.

Pera avuy estava anunciada la inauguració del Teatro del Circo Espanyol.

També s' hi anuncia l' estreno de obras catalanas.

Terminats sos compromisos, ha deixat de formar part de la companyia del Novetats la distingida dama jove D.ª Adelina Sala.

Durant lo present mes la societat Mignon actuarà tots los dijous en lo teatro Romea.

Segons notícias, las funcions al seu càrrech oferirán molta novetat.

Conforme diguerem en nostre últim número, lo divendres de la setmana passada tingué lloch, en lo «Casino Andresense» de la vehina població de Sant Andreu, l' estreno del poema dramátich *Judas*, de D. Frederich Soler.

La obra va obtenir un éxit complert, tant per la bona execució com per las preciosas decoracions que en ella s' hi exhibiren.

Al final del segon y últim acte se feu una calurosa ovació á D. Frederich Soler, que 's trovaba present á la festa. També 's va veure molt agasatjat lo distingit primer actor D. Miquel Rojas, qui feu una creació del difícil personatge *Judas*, essent dignament secundat per los Srs. Bari, Sirvent (P.), Sirvent (M.), Sirvent (A.), Mayol, Canta, Sales, (A), Sales (V.) y altres.

Dijous, debia donarse la segona representació que creyém haurá anat tan be com que la primera.

Hem rebut un exemplar d' un petit follet de versos originals de D. M. Serra Castells.

Agrahim l' envio.

La Empresa del Teatro Romea anuncia per estrenar en la present temporada de Primavera las següents obras en tres actes: *Or*, de D. Frederich Soler; *Lo Nuvi*, de D. J. Feliu y Codina; *Gelosia*, dels Srs. Mirabent y Mestres; lo quadro dramátich *Lo deber*, de D. Simon Alsina y Clos y las pessas *La feyna d' en Jafé*, de D. Ernest Soler; *Los Encants de Sant Antoni*, de D. Joseph M.ª Pous y *Fi de siècle*; dels Srs. Guasch y Dalmases.

Proximament s' estrenarà en l' Ateneo Provensalense un quadro dramátich ab lo titol de *Mal esperit* ó *La creu de la mort*, original de D. Emili Fortiana.

També s' estrenarà aviat en lo Centre Catalá de Sans un drama en tres actes original de D. Emili Boix, quin titol es *Bon exemple*.

ANAGRAMA-TARJETA

LOLA TERETO

GIRONA

Si no ho veuen es porque son cegos.

ARTUR CASADEMUNT.

GEROGLIFICH DRAMATICH

(Nou sistema)

INDI

VI

GERONI MARTÍ.

Las solucions en lo próxim número.

AVIS

Queda establert lo regalo de costum entre 'ls senyors que envihin las solucions.

Solucions als Enigmas insertats en lo número 59.

XARADA.—Ca-di-ra.

GEROGLIFICH.—Masnou es un poble catalá.

Los *plechs* de solucions rebudas varen ser 27, baix l' ordre següent 1, ataties; 2, J. Rumelis; 3, Claudi Bertran; 4, Joseph Palleta; 5, Armando de Dorda; 6, J. Mari; 7, Un Calsas; 8, Jaume Cantarell; 9, Un home flach; 10, N. R. B. 11, Juli Torres; 12, Un Concejal; 13, Un fumador; 14, Francisco Corbella y Ramon Ferriol; 15, Un Regionalista; 16, Lluís Viola y Vergés; 17, Matafaluga; 18, E. Vinyas; 19, Carrauca; 20, Un astrolech; 21, Jaume Codinach; 22, B. Rujaca; 23, Anton del Pla; 24, Jaume Trias; 25, Carlos Abella; 26, Noy Bufó; 27, Cintet Barrera y Cargol.

La sort favori al número 9 que correspon al *plech* firmat per Un home flach.

Correspondencia

■ Un Xafarder, M. Casas, Romualdo Malats, Antón Grifell, Jaum. Cruells, Baliga-balaga, Ramón Salat, Jap. G., Un Regionalista, Esteban Puig, Geroni Xarrapeta y Candorós: no han estat prou acertats.

M. Santacana, C. Tinet, M. Lloveyas, Joan Mari, Joan Oriol Bosch, Manel Espunya, C. Pillo y C.^a, Filarmónich, Luis Viola y Berjés, M. Eugon, A. Amigo, Cintet Barrera y Cargol, M. Sanalp Puntí; Joan Navarro, F. Tarrau, Armando de Dorda y Jaume Consols: anirà alguna cosa.

Albert Callet, no es prou correcte.—J. O., conforme.—V. A. Manresa, gracias de tot.—J. G. Esparraguera, igualment.—J. Boet, preferim en sellos de dos, cinch, deu ó quinze centims.—Mariano Collet, no 'ns va prou bé.—Roch Fort y Moll, ja ho tenim repetit, cantars bilingües no 'ns van.—J. M., conforme en tot.—Joseph Campaña, la composició *No m'agrada* resulta que *no 'ns agrada*, del demés, veurém.—M. B., rebuda y conforme.—Joseph Alemany, admesa.—Y. Ribas C., també, però deu esperarse l' oportunitat.—Joseph Escachs y V., refugi imitacions, l' altre anirà.—Francesch Torres, anirà.—Joan Poblet, servit.—Joan Ribas, anirán, preferim treballs curts.—E. Riera Mateu, admesa.—C. Julián Busquets, alguna.—J. T. E., la tindrem de guardar.—Noy de Prades, anirà la segona.—J. Avelta, està bé y gracias per son avis.—B. Rujaca, aniran los cantars.—Un Catalá de las Cortes, es massa intim.—M. Arumi, no podem complurel.—J. Rabeca, es poch cuydat.—Juan Soley, acceptat.—Juls Torres, avans que vosté n' hi han alguns.—Emili Pontoné, servits los exemplars enquadernats.—Ramón S., sortirà aviat.—Noy Bufó, pera la enquadernació de las obras publicadas pot aprofitar aquets dias.—Masell, no te facilitat.